

НАЙ-МИЛИТЕ СПОМЕНИ

Беше някъде към осем вечерта. Навън се стъмваше. Мама отново започна да ми разказва за нейните спомени от детството. Заслушана в нейния глас, затворих очи и в съзнанието ми изплува един тих ред от „Преживяното” на Тодор Влайков – „нещо много, много хубаво”. Спомените и ухаеха на окосена трева, на цъфнали овошки, на горски хлад с мирис на борови връхчета, на стари къщи с дъх на камък.

Тя ме отвеждаше с нейните спомени на най-прекрасното място на света. Дните и били вълшебни, изпълнени с безгрижни игри и край дървения стан на баба и, на който тя тъчела пъстри китеници. В къщата ухаело на нещо уникално, може би се смесвали ароматите на прясно изпечена питка, сушени плодове, подправки и още нещо... вълшебство...

Мама най-обичала градината на баба си. Това била най-приказната и китна градинка с най-разнообразни цветя и дървета, кое от кое по пъстри и ароматни! Едно от любимите и места било малкото миндерче под терасата, на което често присядали с баба си и тя и разказвала своите истории и приказки. Баба Райна била толкова сладкодумна, че историите оживявали пред очите на мама. Старицата била много трудолюбива, нежна и любяща. Тази любов може би мама бе наследила от нея, любов към всичко простичко и обикновено!

Така минавали дните на мама, безгрижно, заобиколена от много обич, простота и истински моменти, които попивали в съзнанието и и се запечатвали в сърцето и!

Един ден баба Райна и разказала за ценностите – „Най-важното, моето дете, е да имаш сърце.” А майка ми отговаряла: „Но аз имам бабо, ние всички имаме, иначе нямаше да сме живи, нали?” Баба и се засмивала и обяснявала, че всички имат сърца, но някои просто не знаели как да ги използват. „Някой ден ще разбереш”, и казвала тя. „Другото важно нещо е душата. Нямаш ли я, си просто една празна черупка, която не прави нищо друго освен да съществува.” „Когато тези две неща се съчетаят, ти ще си завършена личност”.

Мама не разбирала за какво говори баба и, поне не и тогава. Но един ден, тя се прибрала вкъщи, отишла при баба си и казала, че сърцето и тупти като лудо, а в стомаха и сякаш пърхат хиляди пеперуди. Тогава баба Райна я

прегърнала и и казала: „Мило дете, ти си влюбена!“ Тогава мама се замислила и започнала да осъзнава думите, които баба и и казала преди години. „Най-важното е да имаш сърце” ...Ами да! Сърцето се влюбва!

„Другото важно нещо е душата”... Не пеперуди пърхали в стомаха на мама, а душата и ликувала от щастие.

А когато тези две неща се съчетаят, се получава любов. А любовта, е Мъдростта на Душата и Дългът на Сърцето. Те пък вървят ръка за ръка – с добротата. А добротата е Силата и Светлината.

Мама осъзнала едва сега мъдрите думи на баба си. Разсмяла се, прегърнала баба си, целунала я и се затичала към любовта си.

На следващия ден отидохме до къщата на баба Райна. Мама се натъжаваше когато ходехме там. Отдалеч забеляза, че дворът е обрасъл с висока трева и бурени, трудно отвори пътната врата. Нямаше я китната градинка с пъстри цветя, нямаше я баба и да я посрещне с топла усмивка на портатаочите и се напълниха със сълзи!

Как само искаше да може да прегърне за миг своята любима баба, с която е изживяла най-пекрасното детство, да може да хване ръката и, а тя да я поведе към миндерчето, да приседнат там, да се сгуши в скута и и да слуша нейния глас!

Там вече нямаше никого! Не бе същото, сякаш влизаше в една празна къща, оглушала и запустяла, а тишината кънтеше!

Но мама пазеше в сърцето си най-милите спомени за едно безвъзвратно отишло си време, в което оставаше нейната любима баба и нейните мъдрости, които са я направили завършен човек!

